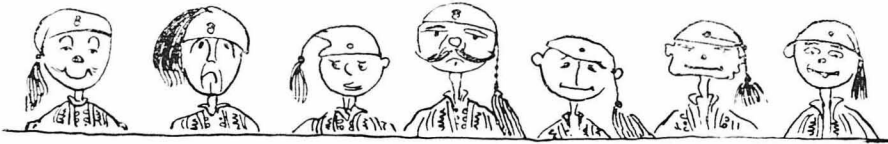

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ.
ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Κατηγορούμενος ο λοχίας του άποσπάματος και 25 άνδρες

ΠΟΙΟΣ ΕΦΑΓΕ ΤΑ ΤΡΑΓΙΑ

Ἡ παρακάτω ἱστορία ἔγινε τὴν ἐποχὴ πού οἱ εὐζῶνοι εἶχαν φέ-
σια κόκκινα, οἱ λοχιοὶ μουστάκια στριμμένα μὲ μαντέκα, ἡ γυναί-
κες μαζουὰ μαλλιά καὶ οἱ παπάδες γέννεα! Συνέβη δὲ στὴν Πάτρα.

Κόσμος λοιπὸν καὶ κοσμάκης εἶχε μαζευεῖ αὐτὴ τὴν ἡμέρα
μέσα στὸ Πλημμειοδικεῖο τῶν Πατρῶν. Ἐνας λοχίας τῶν εὐ-
ζῶνων, ἀπὸ τὸν Πλάτανο, μαζὶ μὲ ὄλο τοῦ τ' ἀποσπάσμα, κα-
τηγορεῖτο, ὅτι ἔφαγε ἓνα ὀλόκληρο κοπάδι ἀπὸ γίδες!...

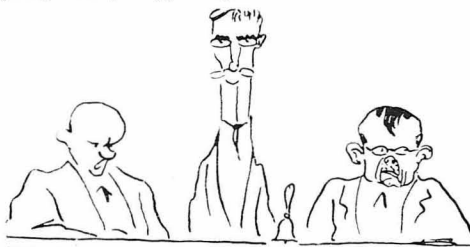
Ἡλιοκαμμένοι καὶ φρεσάτοι, σὰν ξεθυμασμένες παπαροῦνες οἱ
εὐζῶνοι του, ψηλὸς, λιγνός, σωστός καταικοφάγος ὁ λοχίας.

Σὲ μιὰ ἄκρη ὁ μνηστής χωρικός Νταβλοῦρος, χαντακομένος,
Μωραΐτης, ἀπὸ ἓνα χωριουδάκι τῶν Πατρῶν, καθῶτιαν παραπονε-
μένος καὶ μελαγχολικός.

— Κόψιμο
θέλουν οἱ ἀφι-
λότιμοι! μουρ-
μούριζε.

Σιωπὴ στὸ
ἀκροατήριον.
Μπαίνου ν ο ν
οἱ κύριοι δικα-
σταί.

Ἄ Ο Πρόε-
δρος, ἓνα γέρος
ἀπὸ μιὰ πόλι
τῆς ἀνατολικῆς
Πελοποννήσου,

Τὸ δικαστήριον συνηλθε

ψηλός, μὲ κολλάρο ὀρθό, σὰν ἀπόστρατος σχολάρχης.

Οἱ ἄλλοι δὺς δικαστές, ἦσαν δὺ ἀνθρωπάκια, πού ἔξω θὰ τα-
περνες γιὰ κυριακάτικους ψιλικαντζήδες. Μὲ κοιλίτσες στρογγυλές,
καὶ κίτρινα τὰ πρόσωπά τους.

Ἄ Ο κ. Πρόεδρος χτυπάει τὸ κουδούνι, καὶ τὸ ἀκροατήριον λου-
φάει!

— Παγίδας Παντελῆς τοῦ Παναγιώτου!

— Παρὸν!

Ἄ Ο Πρόεδρος ἀναγινώσκει τὴν κατηγορίαν.

— Χμ!... κατηγορεῖσαι ὅτι τὴν τάδε τοῦ μηνός, ἀνεστάτως
τὸ χωριὸν Σουλι καὶ ἔφαγες ἓνα κοπάδι ἀπὸ... τραγιά, τοῦ χωρικοῦ
Νταβλοῦρου.

— Τοῦ διαφεύδου!

— Πῶς;

— Ψιδέστατον! Οὐρξίζουμι στὰ γαλόνια μ'.

— Δὲν ἔφαγες τίποτε;

— Οὔτε κουκαλάκι δὲν ἔγλυψα!

Εἰς τῶν συνέδρων ξεροκαταπίνει.

Ἄ Ἐρχεται κατόπιν ὁ παθὼν χωρικός Νταβλοῦρος.

Ἄ Ὁρξίζουμι... λέει ὁ Πρόεδρος.

— Οὐρ, τί λιές, κύρ Πρόεδρε! Ἐμ ἔχασα τις γίδες μ', ἐμ' νὰ
κάνου κί ὄρκου!

Ἄ Ὁρξίζουμι... ἐπαναλαμβάνει θυμωμένος ὁ Πρόεδρος.

— Οὐρξίζου σά σ' ἄρεσ'...

Ἄ Ο Πρόεδρος θυμώνει. Κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ μαῦρα φρύδια του,
λάμπουν κἀτι μάτια ὀργισμένα. «Ἀπειθεῖα κατὰ τῆς Δικαιοσύνης».

— Πέσε «Ὁρξίζουμι...». Κτήνος!

— Οὐρ σοῦπα, οὐρὲ πιρῖδουμι, ἰγῶ δὲν κάνου ὄρκου!

Τέλος ἐπεμβαίνει ὁ συνήγορος καὶ ὀρξίζεται ὁ Νταβλοῦρος.

— «...Νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς φόβον καὶ χωρὶς πάθος»,
τελειώνει ὁ Πρόεδρος.

Τὴν ἐπεμβάσει τοῦ
δικηγόρου τοῦ ὀρ-
μιστήριε

— Ἀδύνατον! φωνά-
ζει ὁ Νταβλοῦρος.

— Γιατί;

— Χουρὶς πάθος, κύ-
ριγι Πρόεδρι, τί λές: Νὰ
μ' φᾶν τὴ στάνη καὶ νὰ
μὴν ἰέχου πάθος!

— Καλά... Λέγε τί σοῦ ἔσκιμαν οἱ κατηγο-
ρούμενοι;

— Ἄκουτα κύρ' Προῦδρι, νὰ στὰ λέου.

Ἄ Ἦρθαν στοῦ κονάκι κί μοῦ ἄρπαξαν τὰ γί-
δια. Οὐρὲ παιδιά, τσ' λέου, εἰμι φουχός ἀν-
θρουπους! «Σκασμός οὐρὲ τζαγάρ' μ' λένε». Τί νὰ κάνου, κί ἰγῶ οὐ ἔριμου, ἀρχισα νὰ
φουναζου. Δὲν χάνου κίρὸ τ' λοιπὸν, μ' ἄρπαζ'
νι κί μὴ στρώνου στοῦ ξύλου, π' μ' ἔκαναν
νὰ βγάλου τσ' μάνας μ' τοῦ γάλα!

— Ποιὸς ἀπ' ὄλους; διέκοψεν ὁ Πρόεδρος.

— Ποῦ νὰ ξιχουρίσου! Οὐλοὶ αὐτοὶ ἰδῶ

μὴ τὰ κόκκινα κιαφάλια βαράγαν' ἀνακατουτὰ...
— Καλά. Ἐξακολούθησε!

— Οὐρὲ παιδιά, οὐρὲ πατριώτες τσ' λέου, ἀφήσι μὴ κί φᾶτι κί τὰ
ξύλα τοῦ σπιτιοῦ. Φάγανι, λοιπὸν π' λές, κύρ Προῦδρι, τὴ γίδα,
τὰ τραγιά, ἀνοιξαν κί τὴ βαριλίτσα τοῦ κραιοῦ κί πάει λέοντα-
τας. Ἰγῶ τοῦ ἔχια σκάσει, μισουκουμένους στοῦ βουνοῦ!... Τί νάκανα
οὐ ἔριμου!...

Ἄ Ἄλλος αὐτόπτης μάρτυς δὲν ὑπῆρχε γιὰ νὰ ἐξετασθῆ.
Καλεῖται συνεπῶς κατόπιν τὸ ἀποσπάσμα τῶν εὐζῶνων.

— Τί γνωρίζετε ἐσεῖς;

Οἱ εὐζῶνοι μένου μὲ κλειστὸ τὸ στόμα.

— Ἀπολογηθεῖτε λοιπὸν, γιατί θὰ σᾶς χῶσω μέσα γιὰ καλά.

Οἱ εὐζῶνοι φαίνονται ὅτι τὸ κάνουν
καὶ ἓνας—ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ἀνοίγει τὸ
στόμα του.

— Ὁχι ἡμεῖς κύρ Προῦδρι.

— Ποιὸς ἔφαγε τις γίδες;

— Οὐ λουχίας, κύρ δικαστή!

Ἄ Ο Παγίδας ἀγριοκυττάζει, ἀπειλεῖ
καὶ διαμαρτυρεῖται.

Ἄ Πρόεδρος διατάσσει ἡτυχιάν:

— Σιωπὴ κατηγορούμενε!

— Αὐτός κύρ Προῦδρι πιπίζει τὰ
παϊδάκια, κί ἔτρουγι τζιστὰ ἀκόμα τὰ
γλυκάδια.

Ἄ Ἐτερος τῶν συνέδρων γλύφεται
καὶ ξεροκαταπίνει.

Ἄ Πρόεδρος ἐξακολουθεῖ αὐστηρὸς, *Καὶ σὲ μιὰ ἄκρη ἐκαθῶταν
ὁ χωρικός Νταβλοῦρος*

— Λοιπὸν ποιὸς ἔφαγε τὰ τραγιά;

— Οὐ λουχίας, κύρ δικαστή.

— Ὅλα;

— Οὐρ οὔτι κουκαλάκι δὲν μᾶς ἔδουσι!

— Τὸ ὁμολογεῖτε ὄλοι;

— Ὅλοι!

Τὸ δικαστήριον ἀποσύρεται εἰς διάσκεψιν.

Ἄ Ἡ πρᾶξις ἦταν αὐταπόδεικτος. Ἄπεδείχθη, ὅτι τὴν ἡμέραν
ἐκείνην, 15 Αυγούστου, ὁ λοχίας ἀποσπασματάρχης Παγίδας, Παν-
τελῆς τοῦ Παναγιώτου, μόνος καὶ αὐτοβούλας ἐνεργῶν, πρὸς ἴδιον
ὄφελος, εἰσελθὼν εἰς τὴν στάνη τοῦ χωρικοῦ Νταβλοῦρου, κειμένη
ἔξωθεν τοῦ χωριοῦ Σουλιου, τῆς περιφέρειας κ.λ.π. τοῦ κατέφαγεν
ὄλα τὰ τραγιά ἀνερχόμενα εἰς ἑκατὸ περίπου κ.τ.λ.κ.τ.λ. ὡς καὶ
μιὰν αἰγὰ ἔγγυον.

Τοὺς ἄνδρες τοῦ ἀποσπάσματος κηρύσσει ἀθῶους, ὡς οὐδενὸς
στοιχείου ἐνοχῆς προκύψαντος ἐναντίον των.

Διὰ τὸν κατηγορούμενον δέχεται μετρίαν σύγχισιν, καὶ καταδι-
κάζει αὐτὸν εἰς τριήμερον φυλάκισιν καὶ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης!.

— Ζήτω ἡ Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη! φωνάζει τὸ ἀκροατήριον,
ἱκανοποιημένο.

Σὰν ἔβγαине ὁ κόσμος, ἓνας ἀκροατής, ρώτησε τοὺς εὐζῶνους:

— Γιατί βρὲ παιδιά, καταδικάστηκε μόνον ὁ λοχίας καὶ ὄχι καὶ
σεῖς; Μποροῦσε ἓνας ἄνθρωπος νὰ φᾶν, μοναχός του, μιὰ στάνη
ἀπὸ τραγιά;

Κί ὁ ὑποδεκαεὺς τῶν εὐζῶνων, τοῦ εἶπε πονηρά:

— Ἐγι-
νε ἔτο' τοῦ
πράμμα γιὰ
νὰ μὴ μείνῃ
κινένας πα-
ραπονε μὲ-
νους. Ἡμεῖς
ρὲ, φάγαμι
τοὶ γίδες, ὁ
Νταβλοῦρος
τοῦ ξύλου κί
οὐ κύρ λου-
χίας... τὴ φυ-
λάκισι!...

Σταμ.
Σταματίου

Κ' οἱ εὐζῶνοι ἔφαγαν τις γίδες!